

Мецана.

— Простете, мили другари,
Слана есенна удари,
Мецана вечъ се завръща
Въвъ топличката си кжща.

— Съсъ здраве, драга Мецано,
А туй шо е въ буркана,
Черзено, жълто тѣй нагледъ?

— Близнете братя! — медъ, медъ медъ.
Н. Моновъ.

З м е й.

Бабка казва, че живѣлъ
Нѣкжде си змей крилатъ,
И че ималъ, и че ималъ
Само отъ злато палатъ.

Отъ устата си изригвалъ
Огненъ пламъкъ и искри,
Дето минелъ, дето минелъ
Палѣлъ всичко да гори.

И на всѣкжде е носелъ
Страхъ за хорскитѣ сърца!
Че се хранелъ, че се хранелъ
Той съ немирнитѣ деца.

Недѣлчо Тинчевъ,